

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 7 (379)
2021. gada
18. aprīlis

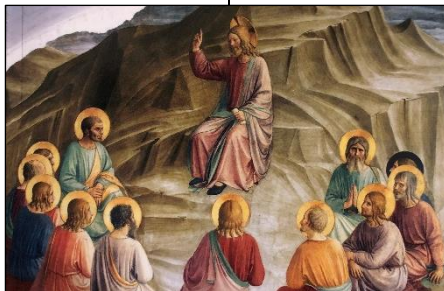
Katehēzes atjaunotne

Pirms simts gadiem – 1921. gada 7. maijā Rīgas bīskaps Antonijs Springovičs izdeva apkārtrakstu par bērnu katehizāciju. Ticības mācības pasniegšana un skaidrošana pa šiem gadiem kļuvusi aizvien aktuālāka. Baznīca pēc Vatikāna II koncila izdevusi jau trīs katehēzes direktorijus. Pirmo 1971. gadā, otro 1997. gadā (latviski izdots 2015. gadā) un pagājušajā gadā trešo, atjaunotu un pieskaņotu digitālās kultūras iespaidam uz cilvēku valodu, uzvedību, sakaru veidošanu, formāciju un izglītību.

Balstoties uz Baznīcas dokumentiem par evaņģelizāciju, bīskapu sinodes materiāliem, pāvesta Franciska ierosmēm, jaunais direktorijs priekšplānā izvirza vēsti par Jēzu Kristu attiecībā uz dzīves nozīmi un žēlsirdības pieredzi. Vēsts par Tēva žēlsirdību vērsta uz grēcinieku, kas nav atstumts, bet ieaicināts un kopību un piedošanu. Runa iet par „pirmo vēsti” vai kerigmu, kurai jāietver visi katehēžu etapi kristīgās mīlestības iepazīšanai un tādām

draudzes locekļu dzīves veidam, kurš darītu katru ticīgo par Jēzus sekotāju un Evaņģēlija izplatītāju.

Direktorijs uzsver nepieciešamību atjaunoti novērtēt liturģiskās zīmes kristīgā iniciācijā (mistagoģiskajā katehēzē, kas skaidrotu dievišķos noslēpumus). Formācijā jāiesaistās visai

kopienai, kad tā ticībā pieņem, sludina un padziļina Kristus noslēpumu, kas dara skaidrāku katra cilvēka personīgo pieredzi.

Evaņģelizācija cieši saistīta ar

„pastorālo atgriešanos” kristīgā iniciācijā, kurā nebūtu vienīgi formāla pasniegšana pēc skolas modeļa, kad galvenais ir tikai pieiet pie sakramentiem. Ticības prakse uztverama dzīves prieka un skaistuma ietvaros, personīgā saskarsmē ar Jēzu (sal. *Evangēlii gaudium*, 167). Skaistums katehēzē būtu ietverts, pateicoties mākslai, literatūrai un mūzikai.

Cilvēkam paredzēts aizvien vairāk iegremdēties ticības noslēpumā, ņemot vērā: teoloģiju, kas saprātīgi skaidro

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 18. aprīlis.

Lieldienu 3. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par Juri
Brīvnieku
15.00 Sv. Mise (bērniem) Trīskārt
brīnišķas Mātes lūgšanu kopienas
nodomā pateicībā par kopienas 10. gadiem
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 19. aprīlis.

8.00 Sv. Mise Olgas nodomā

Otrdiena, 20. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par Edgara mātes, Olgas,
Baibas, Tamāras un Intas veselību

Trešdiena, 21. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par Dorožko, Puškeļu
dzimtām, +Staņislavu, +Malvīni un
+Viktoru
16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 22. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par +Viju Līdumu

Piektdiena, 23. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par +Aivaru Arbidānu
Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 24. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par Andrijanovu Domicelu

Svētdiena, 25. aprīlis.

Lieldienu 4. svētdiena

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par Irinu 40. gadu
jubilejā
15.00 Sv. Mise (bērniem) par Normundu,
Noru, Laumu, Robertu un Reini
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par Silviju Gresti

Pirmdiena, 26. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par +Teklu Ivbuli

Otrdiena, 27. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par +Līmani Mariju

Trešdiena, 28. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par +Leonu
16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 29. aprīlis. Sv. Katrīna no Sjēnas. Jaunava, Baznīcas doktore un Europas aizbildne. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Leonu

Piektdiena, 30. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par +Antonu un +Katrīni
Stalidzāniem
Jēzus Sirds litānija

Uzsākas dievkalpojumi

Jaunavas Marijas godam

Sestdiena, 1. maijs

Jaunavas Marijas godināšana

8.00 Sv. Mise par +Ludviku un +Jāni
Ošmjanskiem, +Valēriju, +Indriķi
Morkāniem, +Vilmāru Jansonu
Jaunavas Marijas litānija un veltīšanās lūgšana

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diak. Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 2615406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Svētdiena, 2. maijs.**Lieldienu 5. svētdiena.****Jēzus Sirds godināšana. Vissvētākā Sakramenta adorācija.**

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Kristīni,
+Veroniku un +Jāzepu Litauniekiem*Svētlietu pasvētīšana*15.00 Sv. Mise (bērniem) par Kristīni un
Gunāru

18.00 Jaunavas Marijas litānija

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 3. maijs. Svētie Apustuļi**Filips un Jēkabs. Svētki.**8.00 Sv. Mise par Valiju-Martu Rūtnieci
pateicībā par dāvāto veselību

Jaunavas Marijas litānija

Otrdiena, 4. maijs.7.45 Sv. Mise par +Anitu un +Ansi
Briežiem; Jaunavas Marijas litānija9.00 Latvijas Republikas Neatkarības
pasludināšanas dienai veltīts ekumenisks
dievkalpojums. *Tiešā TV translācija.***Trešdiena, 5. maijs.**

8.00 Sv. Mise par +Lieni

Jaunavas Marijas litānija

16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 6. maijs.8.00 Sv. Mise par +Pēteri un +Regīnu
Čeveriem

Jaunavas Marijas litānija

Piektdiena, 7. maijs.**Jēzus Sirds godināšana**8.00 Sv. Mise par Terēzes veselību un
dziedināšanu

Jēzus Sirds un Jaunavas Marijas litānijas

Sestdiena, 8. maijs.

8.00 Sv. Mise par +Žani Jākobsonu

Jaunavas Marijas litānija

Svētdiena, 9. maijs.**Lieldienu 6. svētdiena.**

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par veselību
klostermāsai Lidijai 85. gadu jubilejā15.00 Sv. Mise (bērniem) par Šadursku un
Pīpcānu dzimtām

18.00 Jaunavas Marijas litānija

18.30 Sv. Mise par draudzi

Katehēzes atjaunotne

(noslēgums no 1.lpp.)

dievišķo atklāsmi; liturģiju, kas šo noslēpumu aptver sakramentālā dzīvē; tuvākmīlestību, kurā otrais savās vajadzībās saņemtu palīdzību kā brālis vai māsa.

Kerigmātikā katehēze nav kāda abstrakta teorija, bet izriet no Dieva klātbūtnes pieredzes cilvēka dzīvē. Dievs ir tuvu, viņš mīl un ir līdzās vēstures norisēm, jo Dieva Dēls tieši iesaistījies cilvēka dzīvē ar savu iemiesošanos. Katehēzei jāpalīdz atklāt ticību kā satikšanos ar Jēzu šeit un tagad tā, ka kristietība paustu pašreizējo notikumu. Ar šādu pieredzi katrs labāk saprastu savu brīvību, ar kuru var atklāt patiesību (sal. Jņ 8: 31).

Katehēze ar kerigmu pirmajā vietā būtu pretēja kaut kādam ārējam spiedienam, jo svarīgi ir brīvi pieņemt Jēzu un atklāt, ka katrs personīgi tiek mīlēts. Nepietiek katehēzē akcentēt tikai ticības satura iepazīšanu. Katehēzei jāatjaunojas Baznīcas evaņģēlizācijā, lai pasaule sastaptu Jēzu no Nācaretes, Dieva Dēlu, kas mūsu pestīšanas labā kļuva viens no mums.

Svētā Jāzepa tēvišķā sirds

Pāvests Francisks līdz 8. decembrim izsludinājis sv. Jāzepam veltītu gadu. Vēstnesītī 2019.g. (Nr.13,14,15) jau publicēts pārskats par sv. Jāņa Pāvila II apustulisko pamudinājumu "Atpestītāja sargātājs" (Redemptoris Custos, 1989.g.). Šoreiz piedāvājam noslēgumu pāvesta Franciska 2020.g.8.decembrī izdotajai apustuliskajai vēstulei pārdomām un lūgšanām pie sv. Jāzepa.

Poļu rakstnieks Jans Dobračinskis (1910 – 1994) grāmatā par sv. Jāzepa dzīvi „Tēva ēna” (1977) ar ēnas tēlu raksturo Jāzepu. Attiecībā ar Jēzu Jāzeps bija virszemes ēna debesu Tēvam: viņš to uzraudzīja un aizsargāja, nekad neatstāja pašplūsmā. Jāzeps visu dzīvi darbojās tēvišķi, līdzīgi Dieva rūpēm par Izraēli kā savu bērnu (sal. At 1: 31; sal. *Redemptoris Custos*, nn. 7 – 8).

Tēvi nepiedzimst, bet kļūst par tādiem. Vīrietis kļūst par tēvu nevis saistībā ar bērna dzemdībām, bet ar šī bērna atbildīgu aprūpi. Uzņemoties atbildību par otra dzīvi, katrs vīrietis savā veidā kļūst tam par tēvu.

Bērni šodien bieži vien liekas bāreņi bez tēviem. Arī Baznīcai vajadzīgi tēvi. Aktuāli ir sv. Pāvila vārdi korintiešiem: „Lai gan jums ir daudzi vadītāji Kristū, jums nav daudz tēvu” (1 Kor 4: 15). Katrs priesteris vai bīskaps varētu kopā ar apustuļiem piebilst: „Es kļuvi jums par tēvu Kristū Jēzū, pateicoties Eвангēlijam” (1 Kor 4: 15). Pāvils līdzīgi uzrunā galatiešus: „Mani

bērniņi, kurus atkal dzemdēju, līdz Kristus veidojas jūsos” (Gal 4: 19).

Tēvam nākas ievadīt bērnus dzīvē un realitātē. Nevis atturēt ar pārāk lielu aizsardzību vai turēšanu savā varā, bet drīzāk ļaujot pašiem izlemt, piedzīvot brīvību un izpētīt jaunas iespējas. Jāzeps varbūt tāpēc tradicionāli saukts par „visšķīstāko” tēvu. Šādi pausta ne tikai sirsnība, bet visa attieksme, kas pretēja turēšanai savā varā. Šķīstība ir brīvība no tiekšanās uz sevi jebkurā dzīves jomā. Īsta mīlestība ir vienīgi šķīsta, kamēr mīlestība ar turēšanu pie sevis galu galā kļūst bīstama: tā ieslogo, ierobežo un nes postu. Pats Dievs

cilvēci mīlēja šķīsti, ļāva mums pat nokļūst un nostāties pret viņu. Mīlestības loģika vienmēr ir brīvības loģika, un Jāzeps zināja, kā mīlēt ar neparastu brīvību. Viņš nekad nelika centrā sevi, nedomāja par sevi, bet pievērsās Marijas un Jēzus dzīvē.

Jāzeps guva piepildījumu ne tikai ar pašuzpurēšanos, bet arī ar pašatdevi. Viņš vienmēr izrādīja nevis vilšanos, bet vienīgi palāvību. Pacietīgs klusums izvērās konkrētās uzticības izpausmēs.

Pasaulei šodien vajadzīgi tēvi, nevis tirāni, kas ar uzkundzēšanos kompensētu savas vajadzības. Nav jāsajauc autoritāte ar autoritārismu, kalpošana ar vergošanu, diskusija ar apspiešanu, tuvākmīlestība ar apgādniecisku domāšanu, varu ar iznīcību. Katrs īsts aicinājums dzimst no pašatdeves, kas izriet no briedošas ziedošanās. Priesterība un Dievam veltīta dzīve tāpat pieprasa šādu briedumu.

Laulības, celibāta vai jaunavības aicinājumā pašatdeve piepildās, neapstājoties ar upura loģikas; ja tā notiek, tad pašatdeve pauž nevis mīlestības skaistumu un prieku, bet gan neapmierinātību, sarūgtinājumu un vilšanos.

Ja tēvi atsakās dzīvot savu bērnu dzīves, tad paveras jaunas un negaidītas iespējas. Katrs bērns nes sevī vienreizēju noslēpumu, kuru var izgaismot vienīgi ar tēva palīdzību, kad viņš respektē bērna brīvību. Šāds tēvs saprot, ka kļūst „nevajadzīgs” kā tēvs un audzinātājs vislielākā mērā tad, kad redz bērnu kļūstam neatkarīgu un spējīgu iet pa dzīves ceļiem bez pavadīšanas. Tad tēvs līdzinās Jāzepam, kas vienmēr zināja, ka viņa bērns nepieder viņam, bet ir vienīgi uzticēts viņa aprūpei. Jēzus galu galā vēlējās, lai mēs to saprastu, kad teica: „Nevienu virs zemes nesauciet par tēvu, jo jums ir viens Tēvs, kas ir debesīs” (Mt 23: 9).

Katrā tēvišķības izpausmē vienmēr jāņem vērā, ka tai nav nekas kopīgs ar pārņemšanu savā varā, bet tā drīzāk ir „norāde” uz lielāku tēvišķību. Visi savā ziņā līdzināmies Jāzepam: esam kā ēnas debesu Tēvam, kas „liek savai saulei pacelties pār ļaunajiem un labajiem, kā arī sūta lietu pār taisnajiem un netaisnajiem” (Mt 5: 45). Kā ēnas, kas seko viņa Dēlam.

Šī apustuliskā vēstule domāta tam, lai pieaugtu mūsu mīlestība uz sv. Jāzepu, lai mēs vairāk vērstos pie viņa lūgšanā,

kā arī atdarinātu viņa tikumus un dedzību.

Svēto misija ir ne tikai iegūt brīnumus un žēlastības, bet arī aizlūgt par mums Dieva priekšā. Tā rīkojās Ābrahams (sal. Rad 18: 23 – 32), Mozus (sal. Izc 17: 8 – 13; 32: 30 – 35) un pats Jēzus, kas ir „vienīgais vidutājs” (1 Tim 2: 5), mūsu „aizstāvis” pie Tēva (1 Jņ 2: 1) un kas vienmēr iestājas par mums (Ebr 7: 25; Rom 8: 34).

Svētie palīdz visiem ticīgajiem „tiekties uz svētumu un katra stāvoklim atbilstošu pilnību” (Lumen gentium, 42).

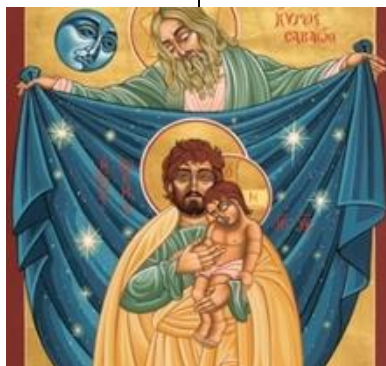
Svētie ar savām dzīvēm konkrēti pierāda, ka Evaņģēliju iespējams īstenot praksē.

Jēzus teica: „Mācieties no manis, jo es esmu lēnprātīgs un pazemīgu sirdi” (Mt 11: 29). Svēto dzīves arī domātas kā īstenojami paraugi. Sv. Pāvils aicināja sekot viņa piemēram (sal. 1 Kor 4: 16; 11: 1; Flp 3: 17; 1 Tes 1: 6) un sv. Jāzeps dara to pašu ar savu uzrunājošo klusumu.

Lūgšim no svētā Jāzepa atgriešanās vai mainīšanās žēlastību, lai iemīlētu Dievu kā mūžīgo skaistumu (no Augustīna *Atzišanās* 8, 11, 27; 10, 27, 38).

Esi sveicināts, Atpestītāja sargātāj, Vissvētākās Jaunavas Marijas līgavaini, Dievs tev uzticēja savu vienīgo Dēlu; Marija tev uzticējās; Kristus kļuva cilvēks līdz ar tevi.

Svētais Jāzeps, parādijs kā tēvs arī mums, vadi mūs pa dzīves ceļu, izlūdž mums žēlastību, žēlsirdību un drosmi, aizstāvi mūs no katra ļaunuma. Amen.

Atvēršanās cilvēkiem un realitātei

Latvijas Universitātes sociālpsihologs
Ivars Austers 4. martā norādīja:

"Runājot par pandēmiju, kā mēs zinām,
vīruss tiešā veidā nav aplūkojams, riski
abstraktā formā nav saprotami, tāpēc
runājot par skaitļiem, par sekvenčiem
vīrusiem un

tamlīdzīgām
lietām, cilvēki
droši vien
nogurst." Viņš
atzina, ka
cilvēkiem ir par
maz informā-
cijas, kura

sniegtu skaidrus, precīzus ceļvežus,
atskaites punktus tam, kādā veidā kaut
kas tuvākajā un tālākajā laikā notiks.

Sabiedrisko domu tiešām vairāk
iespaido emocionālā saikne un
personīgi uzskati nekā objektīvi fakti,
kurus varētu ierakstīt un izskaitļot.

„Objektīvā” realitāte cieš dažādu ziņu
iespaidā, kamēr pandēmijas un
sociālās distancēšanās dēļ nākas
kritiski pārdomāt visu cilvēka
veidoto, veikto un sacīto.

Pašu realitāti sāk aizvietot aizraujoši
iespaidi, cilvēki sāk apšaubīt faktu
pretstatus ar saviem iespaidiem. Vairs
netiek atzīti uzticami un anonīmi dati,
priekšplānā izvirzās pašu cilvēku
cerības un bažas, konkrētā izvēles
situācija, kurā cilvēks spiests pieņemt
piedāvāto statistiku. Abstraktu datu
autonomais iespaids var nonākt
pretrunā ar reālo cilvēku sajūtām.
Cilvēks savā pārlicēbībā var apšaubīt
jebkuru statistiku, kas neatbilst viņa
vai viņas priekšstatiem par realitāti.

Ja arī populistu mēdz manipulēt ar
cilvēkiem, tie var arī uztvert dziļākās
cilvēku sajūtas; to, ka „katrs kaut kā
manipulē.” Populists nonāk tiešā
saskarsmē ar cilvēku sajūtām,
uztverēm un veselā saprāta
spriedumiem. Populisti cenšas
izskaidrot cilvēku sajūtas, novērtē
cilvēku izvēli,
pārsvarā neizceļ
statistiku, nedz
uzstāj to atzīt.

Pēc patiesības
noliegšanas
reālajā pasaulē
„parādās” iztēles
objekti, kamēr
„reālie objekti”

(pandēmijas mirušo skaits) pieaug
„skaitliski”, mainot strauji arī galveno
skaidrojumu vai naratīvu saturu, kas
izvērsas divos virzienos: cilvēku
nomierināšanā un dusmu ievirzē uz
„ienaidnieku.” Pie nomierināšanas
cilvēks mēdz meklēt grēkātājus, vainīgos.

Taču ar vainīgo norādīšanu
nepietiek. Cilvēkos pieaug nemiers un
nekādas atziņas nav galīgi apmierinošas.
Ar pandēmiju nākas sadzīvot, tāpat arī ar
personīgās informācijas plūsmu. Kam tad
būtu tiesības veidot galīgo vai
dominējošo naratīvu par notiekošo?

Konfliktējoši naratīvi var būt
sekojoši: notikušais sagrauj kapitālismu
un egoismu; atmetie piedzīvos
genocīdu; pilsoņi tiks autoritāri
kontrolēti; vajag izvairīties no
ienaidnieka (vīrusa inficētiem); valsts
„mātišķi” aprūpēs tikai „savējos.”
Vietējo amatpersonu un ES struktūru
noderība un efektivitāte šajā uztverē var
būt dažāda.

Cilvēki ņem vērā skaitļu statistiku, taču to skaidrošana ir sarežģīta: atveseļojušies, taču vēl piedzīvo inficēšanās sekas. Tomēr mirušo skaits vismaz ir objektīvs fakts, kas var būt statistiski manipulēts.

Cilvēks ar prāta darbību uztver realitāti, „garīgi” atveras pašapziņā un uzmanībā, piedzīvojot spriedzi, pat konfliktu starp personīgiem uzskatiem un citu viedokļiem. Šajā spriedzē izraisās un attīstās priekšstats par to, ko saprot ar „realitāti.” Pateicoties domāšanas atvērtībai varam uztvert sarežģītu patiesību un pat atpazīt korumpētās maldu ziņas. Tas iespējams tad, kad necenšamies „noslēgt šo atvērtību” (tiklīdz liktos, ka pandēmijas izbeidzas), bet gan tiecamies dalīties patiesībā no jebkuras perspektīvas.

Pandēmija dod iespēju globāli dalīties patiesībā, nevis savu pieredzi uzreiz ietvert vietējā kultūras, reģiona, vecuma vai sociālā stāvokļa specifikā. Dalīšanās patiesībā notiek, katram patveroties un aizstāvoties racionālā izpratnes apjomā ar to, kas vieno cilvēkus un ļauj tiem dalīties tajā, kas tos pārsniedz un arī vieno.

Mainās cilvēku uztvere par galveno „ienaidnieku”, kas vīrusa gadījumā nav kaut kas „ārējs”, ko varētu novērst, padzīt un nosodīt. Katrs var inficēties un inficēt citus, šādi katrs var kā vīrusa „sabiedrotais” izplatīt slimību.

Attiecībās ar dabu vairs nav iespējams „būt noteicējam” par vīrusu ar zināšanām vien. Daba līdz šim bijusi relatīvi padota cilvēka vēlmēm. Cilvēks spējis daudz maz paredzēt dabas pretestību un to manipulēt, vismaz atbilstoši savām interesēm. Novēršoties no savām interesēm, var labprātāk kalpot

citiem. Ja nevar atvairīt nāves draudus, tad lielāka vēlme iepazīt kaut ko citu – kas tas ir? Kā tas darbojas, lai sevi aizstāvētu? Kaut kas cits (nevis es) nosaka ieguldīto naudu, laiku, ziedošanos. Paši nevaram uzstādīt „savus” nosacījumus un iegūtie veselības rezultāti aptver ne tikai dažus, bet arī daudzus citus.

Šāda iestāšanās par otru dabiski notiek pie mīlotā garīgās iepazīšanas, taču parasti viegli neattiecas uz ekonomisko un sociālo sfēru, kurā prevalē vēlme „noteikt naratīvu.” Piemēram, vecāki vēlas iepazīt bērnus, kādi tie ir, kā tie jūtas. Tiem nebūtu jāuzspiež nosacījumi atbilstoši savām vēlmēm. Vecākiem savas vērtības būtu jāievieš ar mīlestību, lai bērni paši tās sev izvēlētos. Vienmēr, protams, vēlmēs var izraisīties konflikts vecāku un bērnu attiecībās. Tieši patiesā draudzībā šāda domāšana nostiprinās par labu otram.

Mīlestība pauž patiesību un dažkārt prasa, lai patiesība pilnīgi atklātos, kaut arī tas būtu sāpīgi. Citkārt mīlestība prasa kaut ko turpināt apslēpt, līdz Dievs to atklāj. Tas ir skaidrs starp personām. Attiecībās ar dabu tā ir ne vienmēr. Cilvēki izlemj, vai kādu dabas aspektu atklāt pilnībā vai apslēpt, atbilstoši brīža ērtībai. Tas tā nenotiek ar šo vīrusu: vīrusa draudi liek visas zināšanas un spēkus ieguldīt tā apturēšanā, lai nebūtu slimu un mirstošo. Ja citās jomās neievēro šos „dabas likumus”, tad šeit tie ir uzspiesti kā dzīves vai nāves jautājums.

Iestāšanās par otru, kalpot otram, būt pieejamam otram nozīmē darīt pieejamu savu garīgo sfēru tā, lai citi to redzētu bez savas naratīvas uzspiešanas.

Liecība par māsu Lienīti

Rīgā 1989.gadā Jēkaba kazarmās bija Valda Kupča fotoizstāde, un tad, kāda zīmīga nejaušība, ka es iegriezos Sv.Jēkaba

katedrālē. Tur
dežūrēja māsa
Lienīte. Pēc
sirsnīgas sarunas
ar viņu
nolēmām, ka
maniem bērniem
jāsaņem kristības

sakrākments. Māsa Lienīte vadīja Svētdienas skolu, kur bērni apguva ticības mācības pamatus, es arī atsvaidzināju savas zināšanas. Katru svētdien visa ģimene braucām uz Sv.Jēkaba katedrāli.

Pēc svētdienas skolas pabeigšanas notika kristības. Īpaši skaisti svētki bērniem un tuviniekiem. Meitenes bija tērptas baltās kleitiņās ar vainadziņiem galvā, bērni uzposti, procesija pa visu baznīcu.

Mani bērni bija 10 un 12 gadus veci, kad tika organizēts pirmais svētceļojums kājām uz Aglonu. Mani bērni bez manis, kopā ar visiem svētceļniekiem nogāja visu garo ceļu no Rīgas līdz Aglonai. Mana sirds bija droša un pašlūgums pilna, ka viss būs labi, ka Dievmāte sargās un gādās par viņiem. 14.augusta vakarā dievkalpojums notika Aglonas bazilikas dārzā un Sv.Mises laikā iestiprināšanu vadīja Viņa Eminence kardināls Juliāns Vaivods. Mums visai ģimenei bija liels

saviļņojums un ir palicis atmiņā kā dzīves skaistākais notikums.

Māsas Lienītes lielā sirsnība un mīlestības pilnie vārdi vēl tagad man un maniem bērniem dod stiprinājumu mūsu dzīves gaitās. Manas meitas, kuras jau daudzus gadus dzīvo Amerikā, katru gadu ar saviem bērniem ierodas Aglonā uz svētkiem, kur smeļas spēkus un svētības nākošajam gadam

Rīta Jakimenko

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos

ir lielākā dāvana, aizlūgums un

atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com